

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΕ ΤΗ ΔΟΞΑ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΦΟΥ

Η Μαργαρίτα Ώντου, η συγγραφέας του «Μοδιστράδικου της Μαρι Κλαίρ». Πώς γνώρισε τη δόξα και δεν έμεθεσε απ' αυτή. Τα δυστυχισμένα παιδικά της χρόνια. Στο Άσυλο των Όρφανών. Βοσκοπέυλα σε μία έξοχη. Η πρώτη επαφή της με τα βιβλία. Μοδίστρα στο Παρίσι. Ράψιμο και γράψιμο. Ο θρίαμβος του πρώτου βιβλίου. Ο ένθουσιασμός δύο μεγάλων συγγραφέων, κ.τλ. κ.τλ.

ΣΦΑΛΩΣ κανείς δεν θα πίστευε ότι ζει σήμερα στο Παρίσι μια συγγραφέας πρώτης τάξεως, η οποία άν και γνώρισε όλη τη δόξα του επαγγέλματός της, ξαναγίωσε μόνη της στην αφάνεια και ζει φτωχικά σχεδόν, άρρωσμένη στην εργασία της.

Και όμως η συγγραφέας αυτή υπάρχει και είναι η περίφημη Μαργαρίτα Ώντου που έγραψε το άριστοποιηματικό μυθιστόρημα, «Το Μοδιστράδικο της Μαρι-Κλαίρ».

Όταν εξέδωσε το έργο αυτό, η Ώντου ήταν ακόμα μια μικρή μοδιστρούλα, πάντα άφορητη, πολύ φτωχή, σχεδόν τυφλή. Έπειτα από λίγες μέρες διός ο κόσμος μιλούσε γι' αυτή. Το βιβλίο της έφτανε στην καταληκτική κυκλοφορία των 100.000 αντίτυπων κι' έπαιρνε συγχρόνως ένα μεγάλο φιλολογικό θραύειο.

Η Μαργαρίτα Ώντου όμως δεν έμεθεσε απ' τη δόξα. Άφησε απλώς τη βελόνα του ραψίματος, έπιασε οριστικά την πένα και συνέχισε την εργασία της.

Δεκατέντε χρόνια πέρασαν από τότε. Η Μαργαρίτα Ώντου όμως δεν έχει αλλάξει σε τίποτε. Έξακολουθεί να ζει όπως και τον καιρό που ήταν ακόμα άσημη, στο ίδιο πάντα άπλο σπίτι.

Έκεί την επεσκέφθη τελευταία ένας Παρισινός δημοσιογράφος και της έπηρε με συνέντευξη, από την οποία άναδημιουργήσε παρακάτω τὰ πιο ενδιαφέροντα κομμάτια, τὰ οποία άποτελούν ένα είδος βιογραφίας της Μαργαρίτας Ώντου...

— Η μητέρα μου, λέει στο δημοσιογράφο με τη βαλεία φωνή της, πέθανε όταν ήμου ακόμα τριών χρόνων. Την θυμάμαι άκονια πεθανή, εξαλομένη καθώς ήταν άπάνω στο χροβάτι της, κατάχλιμη, με τὰ μαλλιά της λυτά και με δύο λαμπάδες που έκαιγαν πλάι της. «Έπειτ' από λίγες μέρες ο πατέρας μου έφυγε για την Άμερική, εγκαταλείποντάς με σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό διηθήθιαν καλογηρές... Στο Άσυλο αυτό έζησα εύτυχισμένη, γιατί όλες η αδελφές μ' αγαπούσαν. Μία μάλιστα απ' αυτές, η αδελφή Μαρία, μ' αγαπούσε σαν παιδί της. Έζησα εκεί μέσα έφτά όλόκληρα χρόνια. Αγαπούσα τόσο πολύ τὰ μαθητήματα μου, ώστε όλες η δασκάλλισές μου έλεγαν για μένα : «Σίγουρα αυτή η Μαργαρίτα θα γίνει μια μέρα σοφή...» Όταν ήθεε ο καιρός να φύγω από τό άσυλο, ήμουν τότε δεκατριών χρόνων, και μ' έστειλαν σε μία άγορική της Σολώννης ως βοσκοπούλα.

»Έκεί έπεσα πάλι σε καλούς άφεντάδες... Δεν λέω μ' αυτό ότι δεν έφραγα καμιά φορά και καμιά ξυλιά... Όστόσο ποτέ δεν μ' έθεσαν στα σοβαρά και όλοι ήσαν καλοί για μένα. Προπάντων ο αδελφός του οικοδεσπότη. Αιτός δεν μου μιλούσε σχεδόν καθόλου, α έγνωσθα πώς με συμπάθεσε ξεχωριστά και πώς ήταν πρόθυμος να θυσιαστή για μένα... Μία μέρα μάλιστα άγόρασε και μου χάρισε ένα χροτό βιβλίο με τραγούδια... Γιατί ήξερε πόση μανία εί-

στούς φτωχούς.

— Μά δεν μου λές τί λεπτά έστειλε ο ταμίας ;
— Μου προσέφερε το μισθό του ερχομένου μηνός ! του είπε ο Κομμουνδούρος γελώντας.

— Καί τὰ μοίρασε όλα ; χριστιανέ μου ; Για τό σπίτι σου δεν κράτησε τίποτε ;

— Άς φροντίσει να τὰ οικονομήσει η Εθδήμα, (η γυναίκα του, όπως μοιρέσει. Γιατί άν δεν έκανα αυτό ποικνα, φίλε μου, δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ άποψη !

Τό ανέκδοτο αυτό φτάνει για νὰ ζωγραφισθή η μεγάλη καρδιά του Κομμουνδούρου.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

χα με τό διάβασμα... Έδιάβαζε κάθε έντυπο που έπεφτε στα χέρια μου. Άνακάλυττα μέσ' στο σπίτι παλιά ήμερολόγια τὰ όποια έπαιρνα μαζί μου στους άγρούς... Μία μέρα, στην άποθήκη της άγορικής, ανακάλυψα ένα παλιό ξεσκισμένο βιβλίο, τις «Περιπέτειες του Τηλέμαχου...» Άμα τό διάβασα, ο ένθουσιασμός μου ήταν άπερίγραπτος... Νόμιζα πώς κάποιο μεγάλο και ξεχωριστό γεγονός είχε συμβεί στη ζωή μου... Ο Τηλέμαχος, και άργότερα ο Σατωβριάνδος, μου έδωσαν τις μεγαλύτερες φιλολογικές συγκινήσεις της ζωής μου... Είν' αλήθεια βέβαια ότι δεν διάβασα πολύ στα τελευταία χρόνια, γιατί ο γιατρός, έξ αίτίας των ματιών μου, μου άπαγόρευσε άυστηρά κάθε μελέτη...

— Έπειτ' από λίγον καιρό, εξακολουθεί η Μαργαρίτα Ώντου, α ιδιοκτιχται της άγορικής, ο όποιο τόσο μ' αγαπούσαν, πούλησαν τό κτίμα τους. Οι άλλοι που τότε άντικατέστησαν, μ' έδιωξαν... Έκλεινα μέσα μου όμως μία καρδιά που θα ήθελε ν' αγαπήσει όλο τον κόσμο... Άλλοίωστο, όμως ! Ήμουν τόσο μόνη... Ευτυχώς τότε έννοιισα την άγάπη... Είχα ύψώσει τό μάτια μου πολύ ψηλά από μένα. Μά ο άγαπημένος μου μ' άγάπησε κι' αυτός... κι' από τότε κλείνω τόν παράδεισο μέσα στην καρδιά μου...

Στό σημείο αυτό η Μαργαρίτα Ώντου σταίτησε για λίγες στιγμές τη διηγήσή της συγκινημένη. Έπειτα εξακολούθησε :

— Έκείνη την εποχή ακριβώς ήθα στο Παρίσι κι' έπιασα δουλειά σ' ένα μοδιστράδικο... Μολονότι δούλευα σκληρά από τό πρωί ώς τό θράδι, εν τούτοις πολλές φορές μου έλλειπε και τό νομιά μου... Τέλος καθόρθωσα ν' άνοιξω δικό μου μοδιστράδικο... Ήμουν τότε τόσο εύτυχισμένη, τόσο περήφανη, όσο δεν ήμουν ούτε την εποχή που έξέδωσα τό πρώτο μου μυθιστόρημα... Φυσικά, τό μοδιστράδικο μου δεν θριασκόταν σε καμιά μεγάλη λεωφόρο του Παρισιού... Ήταν ένα μικρό μοδιστράδικο, μά επειδή είχα επδέξει χέρια, η δουλειές μου πήγαιναν πολύ καλά.

— Έργάζεσαι τότε ; την διέκοψε στο σημείο αυτό ο Παρισινός δημοσιογράφος.
— Έργαζα πάντοτε... Τό γράψιμο ήταν και είνε τό μεγάλο πάθος της ζωής μου, όπως στους άλλους είνε τό ποτό... Τό κρανίο μου ήταν πάντα γεμάτο, τόσο γεμάτο ώστε γνιωνοθα κάποτε την άνάγκη να τ' άδειάζω, γιατί άλλωθως νόμιζα πώς θα τρελαινόμουν. Έτσι, κάθε νύχτα έπαιρνα ένα κομμάτι χαρτί και χάραζα άπάνω σ' αυτό ό,τι γέμιζε τό μυαλό μου... Μονάχα με τόν τρόπο αυτό ήσυχάζα και μπορούσα να κοιμηθώ... Δεν έγραφα με την πρόθεση να διαβάσουν άργότερα οι άλλοι τὰ γραφόμενά μου... Αυτό δεν τό σκέφτηκα ποτέ...

»Έκείνη την εποχή είχα γνωριστεί με τόν αλμυρήνιτο συγγραφέα Σάρλ—Λουί Φίλιπ, με τό δικηγόρο Σάρλ Σανθέν, με τούς όποιους έκανα κάθε θράδι παρεια σ' ένα ζωαροπλαστείο της συνοικίας μου... Ένα θράδι, λοιπόν, καθώς καθόμαστε κι' οι τρεις, έτσι για νὰ παίξω, έπιασα μ' έργαφα τὰ πορτραίτα των φίλων μου...

»Μόλις ο Σάρλ—Λουί Φίλιπ τό διάβασε, φώναξε μ' ένθουσιασμό :
— Μά αυτά είνε καταληκτικά...
»Κι' άμέσως, χωρίς νὰ χάνη καιρό, πήρε τὰ χειρόγράφα μου κι' έτρεξε στο σπίτι του μεγάλου συγγραφέως Μαροέλ Σόβιτ, στον όποιο τό διάβασε.

— Μπαρό ! φώναξε ο Σόβιτ. Αυτή η γυναίκα θα γράψη άριστοποιηματά...
»Το μοδιστράδικο της Μαρι—Κλαίρ.

»Έννοιισα πως έγραφα μόνο τη νύχτα, γιατί την ήμερα έγραφα... Όλοι βέβαια περμεναν να γίνη κάποιος θόρυθος με τό έργο μου, μά κανείς ποτέ δεν ύποψιαζόταν πώς θα σημειώνα μία τέτοια έπατυχία... Αυτό όμως τό φρέλια και στο Μαρτιώ, ο όποιος μόλις διάβασε τό μυθιστόρημά μου έγραψε τὰ έξης : «Όλα στο έργο αυτό έβρισκονται επί θέσει τους... Είνε οσοτό άριστοέργημα».

— Πουά έντύπωσι οās έκανε η δόξα ; ρώτησε στο σημείο αυτό τη Μαργαρίτα Ώντου ο Παρισινός δημοσιογράφος.

— Ω ! του άπάντησε γελώντας. Ξέρω πολύ καλά τη ζωή για νὰ θεωρώ τη δόξα ως πράγμα ψεύτικο... Είμαι ενχοριστημένη όστοςό γιατί με τὰ χρομάτα μου κέρδινα από τὰ έργα μου, μπόρεσα κι' άνάβησα τὰ τρία μου άνεψάκια κι' έγκατέλειπα τό ράψιμο, που μου κατέστρεψε τὰ μάτια για ν' άφοσιωθώ στο... γράψιμο !

Η Μαργαρίτα Ώντου (Σκίτσος του Τεζιέ)